

Einmana jurt

Lag og texti:
Margrét Ólafsdóttir

Langt úti' á sand - i sumar - blómi - ið frið - a sorgmædd - u höfð - i drúpt - i
bæð - i nótt og dag. Með sinn - i feg - urð skóg - inn vild - i skryð - a
skynj - a hans frið og ró um sól - ar - lag. Það viss - i um þá ver - öld sem
vakn - ar - kjarr - i í er fugl - ar glað - ir flykkj - ast að og fagn - a sumri' á ný. Það
var svo ungt og ein - man - a og eng - inn - hér það sá. Því
það að um að ber - ast inn í skóg - inn.

Fine

Sumarið kom með sunnavinda þýða,
sendi þá til að græða lífveranna sár.
Þá úti' á sandi hitti blærinn blíða
blómið – og sá þess hryggð og daggartár.

Og blærinn kvað við blómið
um bjarta sumarstund:
"Ég fræ þitt skal nú flytja inn
í fríðan skógarlund".
Þá breiddi það út blöðin sín
og brosti sólu mót
er fjúka tóku fræin inn í skóginn.

Langt inni' í skógi skartar fríður hundur
skinandi jurt sem hlær mót veröldinni nú.
Nóttin er björt og náttúrunnar undur
nalgast við getum, bæði ég og þú.

